VieCuri
medisch centrum

Vietamine

ONZE AFDELING NEONATOLOGIE

‘Ze laten je hier echt **papa en mama** zijn’

Wie Quinty en Evi uit Sevenum nu ziet spelen, rennen en fietsen, zou niet vermoeden dat ze 5 jaar geleden wéken te vroeg ter wereld kwamen. Voor de ouders, Inge en Sven Streng, was dat een spannende tijd. “Door de goede zorg en begeleiding op de afdeling Neonatologie voelden we ons in goede handen.”

Met 33 weken en 1 dag kwam de eeneiige tweeling via een keizersnede ter wereld in het ziekenhuis van Maastricht. “Ze wogen 1800 en net geen 1500 gram, hadden de eerste dag en nacht zuurstof nodig en kregen sondevoeding omdat ze nog niet konden drinken”, vat Inge de start van de tweeling samen. Na 5 dagen werden ze overgebracht naar de afdeling Neonatologie in VieCuri, waar ze ruim 2,5 week bleven.

“De eerste tijd lagen de meiden in de couveuse: Quinty kon als eerste naar een gewoon bedje, Evi volgde al snel. De couveuse-suite vonden we heel prettig, omdat we een kamer voor onszelf hadden en konden blijven slapen. De artsen en verpleegkundigen waren er écht voor ons. We konden alles bespreken en er was altijd iemand voor een luisterend oor. Dat was heel fijn, want het was een spannende tijd.

We vroegen ons soms af: komt het wel goed met de meisjes?”, aldus Sven. Inge vult aan: “Het was heel fijn dat allerlei specialisten direct meekeken naar de ontwikkeling van de meiden, zoals de fysiotherapeut en logopedist. De verpleegkundigen zeiden steeds: ‘het zijn sterke dames, ze willen vooruit’. Dat gaf ons een goed gevoel.”

Het zijn sterke dames

Dat het sterke dames zijn, blijkt nu, 5 jaar later duidelijk: ze zijn vrolijk, enthousiast en ontwikkelen zich net als hun leeftijdsgenoten. Niet alleen naar elkaar, maar ook naar hun jonge broertje zijn de meiden zorgzaam en lief. Want op 10 januari dit jaar werd het gezin uitgebreid met de komst van Jelle. Sven blikt terug: “Jelle was er veel te vroeg, met 25 weken. Het was een achtbaan van emoties. Jelle is tot 2 keer toe plotseling heel erg ziek geweest.

Lees verder op pagina 3 ››

DE REIS VAN JOUW BLOED
Van prikstoel naar uitslag.
pagina 5

HAND- EN POLSCENTRUM
Alle kennis en ervaring bij elkaar.
pagina 6

IN HET VIEZIER
‘Je kunt in korte tijd enorm veel voor een patiënt betekenen.’
pagina 7

CLIËNTENRAAD
Nieuwe gezichten, eenzelfde focus: de patiënt.
pagina 9

VERPLEEGKUNDIGE VAN HET JAAR: RIANNE
‘Ik doe gewoon heel graag mijn werk.’
pagina 11

“Met de ondersteuning die ik krijg, kan ik de dingen doen die ik belangrijk vind.”

SGL helpt mensen met hersenletsel verder

Hersenletsel kan je zomaar overkomen, bijvoorbeeld door:

- **een beroerte, hersenbloeding of herseninfarct,**
- **een klap op het hoofd bij een ongeluk,**
- **of zuurstoftekort na een hartstilstand.**

Je kunt te maken krijgen met zichtbare en niet-zichtbare gevolgen van hersenletsel. Er verandert veel, maar wat blijft is dat je je leven wilt leiden op jouw manier. Soms is daar hulp bij nodig. SGL begeleidt en ondersteunt mensen die hiermee te maken krijgen en hun naasten.

Een persoonlijk plan

Je bespreekt jouw ambities en wensen samen met een traject-begeleider van SGL. We stellen dan een op maat gemaakt plan op, waarin jouw persoonlijke wensen zijn meegenomen. We helpen je daarna bij het halen en bijstellen van je doelen en ambities.

Wonen

Met hersenletsel kan het zo zijn dat je hulp en aanpassingen nodig hebt om zelfstandig te kunnen blijven wonen. SGL biedt daarom diverse woonplekken, verspreid over heel Limburg. Ons aanbod varieert van wonen in een begeleidingscentrum tot zelfstandig wonen met (24-uurs) begeleiding op afroep.

Logeren

Om het thuis wonen langer mogelijk te maken en om naasten te ondersteunen is logeren of deeltijdwonen mogelijk in een aantal van onze woonbegeleidingscentra. Een eigen kamer met passende begeleiding. Een gerust gevoel voor jouzelf en je naasten.

Daginvulling

Samen kijken we hoe jij je dag het liefst wilt invullen. We bieden verschillende mogelijkheden, zoals hobby’s, sport en beweging. Ook bijdragen aan de maatschappij kan met vrijwilligerswerk, activiteiten met lotgenoten of arbeidsmatig bezig zijn in een veilige werkomgeving.

Behandeling

Via diverse behandelingen voor hersenletsel in de chronische fase helpen wij jou om de draad weer op te pakken. Denk aan het programma Hersenz, waarin je leert hoe je kunt omgaan met hersenletsel (bijvoorbeeld met concentratieproblemen en emoties).

hersenz.

Begeleiding thuis

Ook thuis kunnen wij je ondersteunen, zodat je zoveel mogelijk zelf kunt doen. Je krijgt dan begeleiding bij alledaagse zaken: van het aanbrengen van structuur in de dag tot handvatten om beperkte energie zo goed mogelijk te verdelen.

Advies voor naasten

SGL is er zowel voor jou als voor je naasten met persoonlijke adviezen, cursussen, workshops, tips en ondersteuning. We bieden een luisterend oor en staan altijd voor je klaar met (persoonlijk) advies, zoals bij het Breincafé.

Contact en aanmelden
Heb je interesse of vragen? Neem dan contact op met ons Servicepunt zorg.

T 045-8000580
E servicepuntzorg@sgl-zorg.nl
www.sgl-zorg.nl

SGL
wij gaan verder

»» Vervolg van pagina 1

Niet alleen naar elkaar, maar ook naar hun jonge broertje zijn de meiden zorgzaam en lief.

Hij was er echt heel erg slecht aan toe en het herstel duurde lang."

Jelle werd vanuit Maastricht op 26 maart overgeplaatst naar de afdeling Neonatologie van VieCuri. "Het voelde een beetje als thuiskomen. Sommige verpleegkundigen die Quinty en Evi 5 jaar geleden verzorgden, begeleidden ons nu ook met Jelle", vertelt Inge. "We werden echt meegenomen in de verzorging. Er wordt niet aangedrongen, maar wel gestimuleerd om je kindje zelf in badje te doen, een luier te verschonen, sondevoeding te geven. Ze laten je echt papa en mama zijn.

Tegelijkertijd letten ze er ook op dat je als ouders je rust pakt. In die tijd met Quinty en Evi zaten we letterlijk dag en nacht in het ziekenhuis. De verpleegkundigen drongen er op aan dat we óók voor onszelf moesten zorgen, en stuurden ons soms bewust een nachtje naar huis."

'Als Jelle zijn fles leeg dronk, waren de verpleegkundigen net zo trots als wij zelf.'

Toen Jelle op de afdeling lag, was er ook aandacht voor de zusjes. "De verpleegkundigen ontfermden zich over Quinty en Evi door hen af te leiden en bezig te houden. De meiden waren veel bij de opa's en oma's, maar als ze bij ons in de couveusesuite waren, vonden ze het soms na een tijdje saai. Dan nam een verpleegkundige ze mee en mochten ze 'helpen'. Natuurlijk voelden ze zich dan heel groot."

We zijn iedereen zó dankbaar

Een kindje bij Neonatologie doorloopt verschillende belangrijke stappen die worden gemarkeerd met mijlpalenkaartjes. Neonatologie-verpleegkundige Monique legt uit: "Dat begint al bij 'welkom in VieCuri'. Ook 'een maand oud', 'een gewicht van 1500 gram bereikt' en 'het infuus mag eruit' zijn belangrijke mijlpalen. Het laatste kaartje is natuurlijk het mooiste: 'je mag naar huis!'." Ouders Inge en Sven waardeerden die mijlpalenkaartjes. Sven weet het nog goed: "Als Jelle zijn fles leeg dronk, waren de verpleegkundigen net zo trots als wij zelf. Dan kwamen ze met zo'n kaartje aan, dat was heel leuk."

Toen Jelle op 6 juni naar huis mocht, na al die maanden in VieCuri, werd de hal versierd. "We zijn iedereen zó dankbaar", vertelt Inge. "De gebeurtenissen van al die maanden, ook de tijd met Quinty en Evi op de afdeling, dragen we voor altijd met ons mee. De mensen die voor je kindjes zorgen, sluit je in je hart. Ze maken deel uit van je leven. Als we nu in VieCuri zijn voor controles, wippen we regelmatig even binnen op de afdeling om te vertellen hoe het nu met ze gaat."

'We bereiden **ouders** goed voor'

Niet alleen te vroeg geboren kindjes komen op de afdeling Neonatologie, vertelt neonatologieverpleegkundige Monique van Sambeek. "Het kan gaan om baby's die te klein zijn voor de duur van de zwangerschap of die na de bevalling een slechte start hebben gehad en ademhalingsondersteuning nodig hebben. Ook baby's die mogelijk een infectie hebben en een infuus nodig hebben en/of aan de monitor liggen, komen bij ons."

De afdeling heeft 10 couveuse-suites waarvan 2 geschikt voor tweelingen en een acute opvangsuite voor een zeer zieke baby. Eén van de tweelingkamers is zelfs geschikt voor een drieling. Elke suite heeft een eigen toilet en douche voor de ouders.

Monique: 'We doen er alles aan om te zorgen dat ouders zich bij ons thuis voelen.'

"We doen er alles aan om te zorgen dat ouders zich bij ons thuis voelen. Daarnaast geven we ze bewust een actieve rol bij de verzorging en zorg, we staan voor 'family centered care'. Wetenschappelijke onderzoeken wijzen uit dat dit waardevol is voor de band met en het herstel van het kindje. Zo is bewezen dat huid-op-huidcontact, waarbij het kindje op de blote borst van papa of mama ligt, een positieve invloed heeft op de ontwikkeling van het kind. Het is ook heel goed voor de hechting. En door ouders actief te betrekken bij de zorg voor hun baby, bereiden we ze voor op het moment dat ze als gezin naar huis kunnen."

Het is een teamprestatie

Verblijft een kindje langer dan een week op de afdeling, dan worden er 2 evv'ers aangewezen: eerste verantwoordelijke verpleegkundige. "Zij houden in hoofdlijnen in de gaten hoe het kindje vooruit gaat en regelen het contact met het consultatiebureau. En voor ouders is het fijn dat ze zoveel mogelijk dezelfde gezichten zien." Monique benadrukt dat het werk op de afdeling een teamprestatie is. Naast de neonatologieverpleegkundigen gaat het onder andere om de kinderarts en arts-assistenten, fysiotherapeut, revalidatiearts, oogarts en logopedist. Ook de medische psychologie ondersteunt, waar nodig, de ouders. "We vinden het belangrijk dat er ook aandacht is voor de verwerking van de gebeurtenissen."

Monique van Sambeek benadrukt dat het werk op de afdeling een teamprestatie is. Hier overlegt ze met Dahni Faassen, physician assistant in opleiding Kindergeneeskunde.

Colofon

VIEtamine is het patiëntenblad van VieCuri Medisch Centrum. Deze uitgave wordt huis aan huis verspreid in de brede regio van Venlo en Venray én op de ziekenhuislocaties van VieCuri.

Redactieadres
VieCuri afdeling Communicatie en Marktonderzoek
Postbus 1926, 5900 BX Venlo
T 077-320 55 84
E communicatie@viecuri.nl

Tekst
Tekstbureau Ank van Lier, Daphne Doemges, Textworld, Eefje Pieters, Eva van Sluijs, VieCuri afdeling Communicatie en Marktonderzoek

Eindredactie
VieCuri afdeling Communicatie en Marktonderzoek

Fotografie
Eefje Pieters, Sven Jacobs Fotografie, Thom Spierenburg, Zebra Fotostudio's en Vincent van den Hoogen

Uitgever
BCU Zorg BV, Drachten
T 0512-550 800,
www.bcuzorg.nl

Opmaak
Nanno van Leeuwen

Bladmanager
Barbara Verschoor
T 06 455 766 70

Wilt u reageren?
Stuur uw reactie naar:
communicatie@viecuri.nl

Meer informatie
www.viecuri.nl

JAARGANG 17, NUMMER 3, 2026

Copyright
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

3 ADVIEZEN

Zo houd je **je botten** zo sterk mogelijk

Vanaf ongeveer je 30e neemt je botmassa langzaam af. Helemaal voorkomen kun je dat niet. Maar je kunt wel iets doen om je botten zo sterk mogelijk te houden. Sterke botten breken minder snel, bijvoorbeeld als je valt. Internist-endocrinoloog Joop van den Bergh geeft 3 adviezen: blijf bewegen, eet gezond en verklein de kans dat je valt.

Internist-endocrinoloog Joop van den Bergh geeft 3 adviezen: blijf bewegen, eet gezond en verklein de kans dat je valt.

1. Blijf je botten belasten

Bewegen is belangrijk voor sterke botten. Daarbij maakt het uit hoe je beweegt. Vooral beweging waarbij je je eigen lichaamsgewicht draagt, is goed voor je botten. Denk aan wandelen, dansen of tennissen. Bij deze activiteiten worden je botten belast en dat helpt om je botten sterk te houden.

Zwemmen en fietsen zijn uitstekend voor je conditie en helpen om je lichaam soepel te houden. Ze doen alleen minder om je botten sterker te maken. Tijdens het fietsen draagt de fiets een groot deel van je gewicht en tijdens het zwemmen word je gedragen door het water. Het is daarom goed om fietsen of zwemmen af te wisselen met beweging waarbij je op je benen staat en je botten meer worden belast.

2. Zorg voor voldoende calcium en vitamine D

Voeding is ook belangrijk voor gezonde botten. Calcium is een belangrijke bouwstof. Je vindt het bijvoorbeeld in zuivel, groene groenten, noten en peulvruchten. Wie gezond en gevarieerd eet, kan zo voldoende calcium binnenkrijgen. Vitamine D helpt je lichaam om calcium op te nemen.

Een tekort aan calcium of vitamine D kan ervoor zorgen dat je botten sneller achteruitgaan. Het is daarom belangrijk om er voldoende van binnen te krijgen. Maar meer is niet beter. Als je al genoeg binnenkrijgt, zorgt extra calcium of vitamine D er niet voor dat je botten sterker worden. Meer innemen dan je nodig hebt, kan zelfs nadelen hebben. Twijfel je of je extra calcium of vitamine D nodig hebt? Bespreek dit dan met je arts.

En als je al botontkalking (osteoporose) hebt?

Als je al osteoporose hebt, blijven bewegen en gezonde voeding belangrijk. Maar een gezonde leefstijl is niet altijd voldoende. Soms zijn medicijnen nodig om de kans op een volgende botbreuk te verkleinen.

Het is ook belangrijk om osteoporose op tijd te herkennen. In VieCuri ontvangen mensen van 50 jaar en ouder met een botbreuk een uitnodiging voor een afspraak op de polikliniek van het Centrum voor Metabole Botaandoeningen. We onderzoeken dan de botgezondheid. Dit doen we onder andere met een botdichtheidsmeting (DEXA-meting) en een bloedonderzoek.

Meer informatie over osteoporose vind je op www.osteoporosevereniging.nl.

3. Verklein de kans dat je valt

Goed voor je botten zorgen betekent ook: proberen botbreuken te voorkomen. Blijf daarom bewegen en werk aan je spierkracht en balans. Dat helpt om stevig op je benen te blijven staan. Sommige mensen worden naarmate ze ouder worden, of na een eerdere val, bang om opnieuw te vallen. Daardoor gaan ze soms juist minder bewegen. Hun spierkracht kan dan afnemen, waardoor ze minder stevig op hun benen staan. Een fysiotherapeut of oefentherapeut kan helpen met oefeningen voor spierkracht en balans.

Er zijn ook speciale cursussen voor valpreventie. Er is bijvoorbeeld het gratis beweegprogramma Stevig Staan (www.stevigstaan.nu). Maar ook biedt Risk Factory een programma om valincidenten te voorkomen (www.riskfactorylimburgnoord.nl).

We kunnen het **alleen samen**

Je laat bloed prikken. Enige tijd later staat de uitslag bij je arts op het scherm. Het lijkt zo vanzelfsprekend. Maar tussen die 2 momenten gebeurt er ontzettend veel. Een medewerker neemt het bloed af, de buisjes reizen naar het laboratorium, apparatuur voert onderzoeken uit en laboratoriummedewerkers beoordelen de resultaten. Daarna kan de arts weer verder. Ik vind die samenhang fascinerend.

En juist die samenhang loopt als een rode draad door deze VIEtamine. In de verhalen zie je hoeveel mensen en stappen er achter goede zorg schuilgaan. In het Hand- en Polscentrum werken bijvoorbeeld verschillende specialisten samen rond één patiënt. Op Neonatologie vormen verpleegkundigen, artsen en andere zorgprofessionals samen met ouders één team rondom een kindje.

Ik denk ook aan de collega's die je als patiënt misschien nauwelijks ziet. De ICT'er die ervoor zorgt dat systemen werken. De technische dienst die onze apparatuur en gebouwen draaiende houdt. De schoonmaak die bijdraagt aan een veilige omgeving. En alle andere collega's achter de schermen.

En dan houdt onze wereld natuurlijk niet op bij de muren van VieCuri. We werken samen met huisartsen, thuiszorg, andere ziekenhuizen, hospices, gemeenten, zorgverzekeraars en vele anderen.

Die verbondenheid is nodig om patiënten de juiste zorg te kunnen bieden. Maar het betekent ook dat zorg steeds minder een losstaande handeling is van één persoon, één afdeling of één organisatie. Goede zorg ontstaat juist in de samenwerking tussen al die mensen en organisaties. Dat vraagt iedere dag om afstemming, duidelijke afspraken en elkaar weten te vinden.

Dat maakt een ziekenhuis complex. Maar het is ook juist die verbondenheid wat een ziekenhuis bijzonder maakt: zoveel verschillende mensen met verschillende kennis en ervaring die samen één doel hebben. Goede zorg voor patiënten.

Onze Verpleegkundige van het Jaar Rianne van den Borst zegt in deze VIEtamine: 'Blijf luisteren naar de patiënt.' Tussen alle onderzoeken, behandelingen, systemen en samenwerkingen is dát waar alles uiteindelijk om draait.

Om mensen.

IJsbrand Schouten,
voorzitter Raad van Bestuur

VAN PRIKSTOEL NAAR UITSLAG

De reis van **jouw bloed**

Bloedonderzoek geeft veel informatie over iemand zijn gezondheid. Zo kunnen we bijvoorbeeld zien hoe goed de organen werken, of iemand voldoende vitaminen heeft en of er aanwijzingen zijn voor een ontsteking, infectie of ziekte. Daarom komen dagelijks ongeveer 1.000 patiënten naar VieCuri om bloed te prikken (bloedafname). Maar wat gebeurt er na de bloedafname? Waar gaat jouw bloed naartoe? En hoe komt de uitslag uiteindelijk bij de zorgverlener terecht?

We volgen de reis van het bloed. Van het moment van prikken tot het moment waarop de uitslag bekend is.

Een medewerker van de bloedafname neemt vaak verschillende buisjes bloed af. Welke onderzoeken worden gedaan, hangt af van jouw klachten. Op basis daarvan, krijgen de buisjes een gekleurde dop. De kleur van de dop geeft aan welk onderzoek nodig is. Elk buisje bevat een toevoeging die van te voren erin is gestopt. Bijvoorbeeld om te zorgen dat het bloed vloeibaar blijft en niet stolt (klontert).

1. Bloedafname

2. De barcode

Het buisje bloed krijgt een unieke barcode. Zo weten medewerkers altijd welk bloed bij welke patiënt hoort. Dit helpt om de uitslag veilig en betrouwbaar te verwerken.

De bloedbuisjes gaan naar het laboratorium: de plek waar bloedonderzoek plaats vindt. Dat gebeurt via de buizenpost: een netwerk van leidingen dat gemaakt is om bloedbuisjes mee te vervoeren. Wanneer bloed niet te warm of te koud mag worden, wordt het bloed direct na afname naar het laboratorium gebracht door een medewerker.

3. Transport van bloedbuisjes

Binnen enkele minuten komen de bloedbuisjes aan in het lab. Slimme machines scannen de barcode en sturen elk buisje, via een lopende band, naar het juiste onderzoek. Zo komt het bloed bij de juiste test terecht.

4. In het lab

Je lichaam ververst per seconde 2,5 miljoen rode bloedcellen.

5. Centrifuge

De meeste buisjes gaan in een centrifuge. Dit is een machine die de buisjes heel hard rond-draait. Hierdoor zakken de zware bloedcellen naar de bodem en blijft bovenin een heldere, gele vloeistof over: bloed-plasma. Hierin zitten belangrijke stoffen die gemeten worden, zoals suikers, vetten, vitaminen en mineralen.

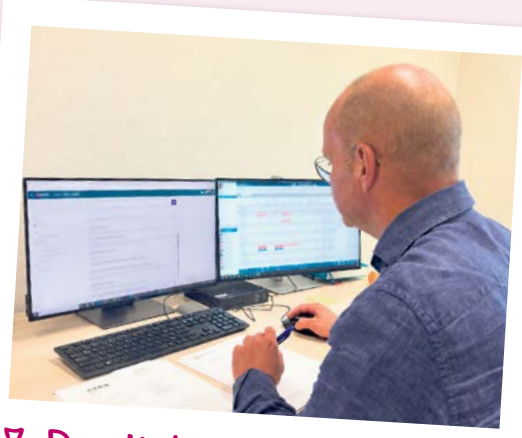

6. Analyseren

Rode bloedcellen bevatten ijzer, wat je bloed zijn rode kleur geeft.

Dit bloed is onder een vergrootglas gelegd. Een medewerker controleert en beoordeelt het bloed op verschillende onderdelen, met behulp van de machine. Er wordt onder andere gekeken naar de verhouding tussen bloedcellen, hun vormen en het aantal. Zo zegt het aantal witte bloed-cellen in jouw bloed bijvoorbeeld iets over of je een goede weerstand hebt. Wanneer de machine afwijkende dingen ziet, kijkt een medewerker nog eens extra goed mee.

Een klinisch chemicus controleert of de uitslagen passen bij de gezondheid van de patiënt en keurt deze goed. Goedgekeurde uitslagen worden automatisch naar het elektronisch dossier van de patiënt gestuurd. Deze resultaten worden met de patiënt besproken.

7. De uitslag

8. Afvalverwerking

Na het onderzoek blijft soms nog bloed over in de buisjes. Deze buisjes worden verzameld in speciale vaten. Gespecialiseerde transportbedrijven brengen de vaten naar een specifieke afvalverbrandingsinstallatie.

We hebben een interessante video gemaakt van de reis van het bloed. Scan de QR-code om dit filmpje te bekijken.

HAND- EN POLSCENTRUM BUNDELT KENNIS EN ERVARING OP ÉÉN PLEK

‘Ik ben voortreffelijk geholpen in mijn **vertrouwde omgeving**’

Bij de eerste plotselinge pijnscheuten in haar rechterhand denkt de 61-jarige Will Peeters uit Horst aan de Maas aan kramp. Totdat een dag later haar duim slap naast haar hand hangt. Na onderzoek in het Hand- en Polscentrum van VieCuri blijkt al snel dat een pees volledig is gescheurd. Een week later volgt een operatie en in de maanden daarna krijgt Will handtherapie. “Ik ben voortreffelijk geholpen.”

Will Peeters: ‘Laatst zei de handtherapeut dat ik weer mag beginnen met padel spelen.’

Het gaat voor Will mis tijdens het spelen van een potje tennis. “Dat had ik al 4 jaar niet meer gedaan, de laatste jaren speel ik namelijk padel. Toen ik ineens pijnscheuten voelde, dacht ik eerst dat ik kramp had. Na wat rekken en strekken wilde ik doorspelen, maar ik kon mijn hand niet meer goed gebruiken.” De volgende morgen merkt Will pas echt dat het foute boel is: haar duim hangt slap langs de hand en ze heeft veel pijn. “In het Hand- en Polscentrum werd snel duidelijk dat een pees volledig was geknapt: de 2 uiteindes zaten 7 centimeter uit elkaar.”

Geen grote operatie nodig

Een week later, op 11 mei dit jaar, wordt Will door plastisch chirurg Renee Killaars onder lokale verdoving geopereerd. Tijdens deze ingreep blijkt dat de afstand tussen de 2 uiteindes van de gescheurde pees te groot is om ze nog met elkaar te verbinden. “De plastisch chirurg stelde ter plekke een alternatief voor: ze kon een pees uit mijn wijsvinger halen en die gebruiken als verbinding. Ik had het volste vertrouwen in haar kunde. Ze heeft het met een speciale techniek gewoon direct kunnen oplossen. Hierdoor was een grotere operatie onder algehele narcose op een ander moment niet nodig. Daar was ik heel blij mee.”

Angst dat het weer mis gaat

Na de ingreep krijgt Will een gipsspalk. Ze gaat op vakantie en na terugkomst heeft ze de volgende afspraak in het Hand- en Polscentrum: bij handtherapeut Noud Steskens. “Hij maakte een nieuwe gipsspalk die ik af kon doen om mijn oefeningen te doen. Maar het zat in mijn hoofd dat die pees zó weer kon knappen. Daar was ik best bang voor. Noud deed de oefeningen eerst met mij samen en legde goed uit wat ik wel en niet mocht doen. Omdat ik veel vertrouwen in hem had, kon ik toch goed oefenen.”

Ik kan mijn werk weer doen

In de maanden daarna moet Will noodgedwongen veel met links doen. “Dat is best lastig. Ik had ontzettend veel hulp nodig, bijvoorbeeld in het huishouden. Ook kon ik mijn 2 kleinkinderen niet tillen.” Haar werk als verpleegkundige in VieCuri kan ze ook een tijdje niet uitvoeren. “Mijn grootste angst was dat ik mijn vingers niet meer goed kon buigen en daardoor geen infuus meer zou kunnen prikken. Gelukkig kan ik inmiddels zeggen dat ik mijn werk weer gewoon kan doen.”

Will is er nog niet helemaal: “Bepaalde bewegingen gaan een beetje stroef. En bij de littekens op de hand en pols heb ik een doof gevoel. Dat kan nog maanden aanhouden, legde de plastisch chirurg uit. Toch ben ik al heel blij met hoe het nu gaat. Laatst zei de handtherapeut zelfs dat ik weer mag beginnen met padel spelen!”

Het ging allemaal vlot

Will kijkt terug op een fijne en deskundige begeleiding. “Toen ik zo’n pijn aan mijn hand kreeg, heb ik even overwogen om naar een handkliniek te gaan. Maar ik ben in het Hand- en Polscentrum voortreffelijk geholpen: de lijntjes waren kort. Toen ik Noud bijvoorbeeld vertelde dat ik last had van mijn hechtingen, zorgde hij dat ik direct even langs de verpleegkundige kon. Het ging allemaal vlot én ik ben geholpen in een voor mij vertrouwde omgeving.”

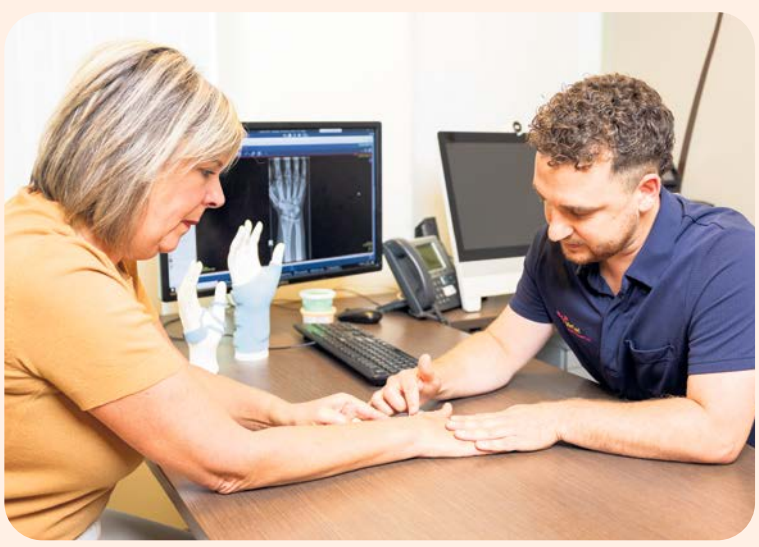
Het **Hand- en Polscentrum** van VieCuri

Als handtherapeut behandelt Noud Steskens klachten van de vinger tot de elleboog. Dat doet hij met oefentherapie en door advies te geven over aanpassingen en hulpmiddelen bij dagelijkse activiteiten. Ook maakt hij spalken op maat.

“We zien hier mensen met allerlei klachten. Soms na een acuut probleem zoals een breuk of gescheurde pees, maar ook chronische klachten die bijvoorbeeld komen door reuma of artrose. Het mooie van het Hand- en Polscentrum is dat we met een team van specialisten sámen zorgen voor de best mogelijke behandeling. De lijnen onderling zijn heel kort. Als ik iemand behandel en ik vind een wond er niet zo goed uitzien, haal ik de wondverpleegkundige er even bij. En de plastisch chirurgen zitten bij ons op de gang, waardoor ze vaak direct even mee kunnen kijken bij vragen.”

Zoeken naar balans

Noud ziet mensen in het begin van de behandeling vaak wekelijks, soms 2 keer per week. “Hoe beter het gaat, hoe langer de tijd tussen de behandelingen wordt. Die behandeling gaat overigens verder dan het delen van praktische oefeningen en adviezen. Ik kijk ook hoe het mentaal met iemand gaat. Soms moet ik mensen motiveren om niet te voorzichtig te zijn. Anderen moet ik juist afremmen. Zij willen te veel of te snel dingen doen. Samen ga je op zoek naar die balans.”

Handtherapeut Noud Steskens behandelt klachten van de vinger tot de elleboog.

Zowel voor kleine als voor ernstige klachten

Noud benadrukt dat het Hand- en Polscentrum niet alleen bedoeld is voor mensen met een ernstige klacht die door de huisarts worden doorverwezen. “Net zoals je rechtstreeks naar de fysiotherapeut kunt gaan, kun je met kleine klachten aan de hand of pols ook rechtstreeks een afspraak maken bij de handtherapeut.” Voor een consult bij de orthopeed, traumachirurg of plastisch chirurg is wel een verwijzing nodig van de huisarts.

Alle kennis en ervaring bij elkaar

Plastisch chirurg Renee Killaars: “Naast de verwijzingen via de huisarts komen sommige mensen via de spoedeisende hulp bij ons binnen, bijvoorbeeld met een snijwond of breuk. We kijken elke keer bij welke specialist de patiënt op de beste plek is: de orthopeed, traumachirurg of plastisch chirurg, of we werken samen voor de beste behandeling. In ons Hand- en Polscentrum zit alle kennis en ervaring bij elkaar op dezelfde plek. Mensen hoeven voor een operatie bijvoorbeeld niet naar een ander ziekenhuis.”

Bij het Hand- en Polscentrum zorgt een team van specialisten sàmen voor de best mogelijke behandeling. Noud: ‘Plastisch chirurg Renee Killaars zit bij ons op de gang, ze kan direct even meekijken bij vragen.’

Ook voor bekende en veel voorkomende problemen als het carpaal tunnelsyndroom of een triggervinger kunnen patiënten terecht in het Hand- en Polscentrum. “Of neem een klacht als artrose: veel mensen denken dat daar niets aan te doen is. Maar ook dan kunnen sommige operaties verlichting geven tegen de pijn, naast ondersteuning van de handtherapeut.”

Wil je weten wat ons Hand- en Polscentrum voor jou kan betekenen? Scan de QR-code.

In het VIEzier

Onze mensen maken het verschil. Maar wie zijn de gezichten achter al die witte jassen en deuren? Wat zijn hun drijfveren en hun dromen? En waarom zetten zij zich met hart en ziel voor de zorg in? In deze rubriek komt iedere keer één van onze mensen aan het woord. Deze keer in het VIEzier: Milou van de Ven, voorheen verpleegkundige op de Acute Opname Afdeling, nu op de Spoedeisende Hulp.

‘Je kunt in korte tijd enorm **veel voor een patiënt betekenen**’

Milou van de Ven voelde zich al vroeg aangetrokken tot de acute zorg. Tijdens haar opleiding deed ze eerst op verschillende plekken ervaring op, onder andere bij de bloedafname, Intensive Care en Chirurgie. De vacature op de Acute Opname Afdeling (AOA) kwam destijds op het juiste moment: een kans om de stap naar de acute zorg te zetten.

Op de AOA blijven patiënten meestal maar 1 of 2 dagen. In die korte tijd worden behandelingen gestart en worden patiënten goed geobserveerd. Precies die dynamiek wekte de interesse van Milou. “De afwisseling, de uiteenlopende ziektebeelden en het snelle schakelen spraken mij enorm aan.”

Juist in die eerste, soms onzekere uren kun je als verpleegkundige veel betekenen. Luisteren, uitleg geven en goed kijken hoe het met iemand gaat. “Ik vind het mooi dat je soms de volgende dag al ziet dat iemand zich beter voelt of dat een behandeling aanslaat. Soms is het een kleine verandering die je opmerkt, waardoor je op tijd kunt handelen.

Je staat er nooit alleen voor

Geen dag op de AOA is hetzelfde. Je ziet veel verschillende ziektebeelden en werkt samen met verschillende specialismen. Het werk vraagt om zelfstandigheid, klinisch redeneren en snel schakelen, maar je staat er nooit alleen voor.”

Sinds oktober werkt Milou op de Spoedeisende Hulp. Daar ziet ze patiënten op het allereerste moment dat ze binnenkomen en is de dynamiek nóg groter. Haar tijd op de AOA gaf haar daarvoor een goede basis. “Voor mij was het een mooie plek om ervaring op te doen en om te ontdekken dat de acute zorg echt bij mij past.”

Scan de QR-code en lees het hele verhaal van Milou:

Wil jij ook in de acute zorg werken? Kijk voor onze vacatures op **werkenbijviecuri.nl** en ontdek de mogelijkheden!

TOM HEEFT EEN ONTSTEKING IN DE BILSPLEET

‘Blijf niet **door schaamte** met deze klacht rondlopen’

Wat zeg je op je werk of tegen je vrienden als je tijdelijk afwezig bent door een hardnekkige ontsteking in de bilspleet, die ontstaat door ingegroeide haartjes? De 31-jarige Tom uit Venlo ontdekte dat meer mensen dan verwacht met deze aandoening - een haarnestcyste genoemd - te maken hebben.

Dagelijks mee bezig

Een paar jaar geleden krijgt Tom een van de klachten die wijzen op een haarnestcyste: afscheiding van bloed. Tom vond dit vooral ongemakkelijk en onhandig. “Er waren periodes dat ik maandverband of een papiertje in mijn onderbroek deed vanwege het bloedverlies. Ik was er dan dagelijks mee bezig.”

Een relatief eenvoudige, poliklinische ingreep helpt onvoldoende. De klachten gaan niet over, dus wordt besloten tot een grotere ingreep onder volledige narcose om de oorzaak, een diepe bilnaad, weg te halen. “Na de operatie afgelopen mei kon ik de eerste week alleen maar op mijn buik liggen, dat was ongemakkelijk. Daarna ging het iedere week iets beter. Maar het duurde weken voordat ik weer comfortabel kon zitten.”

Je loopt er niet mee te koop

Tom heeft een zittend beroep, maar maakt regelmatig gebruik van een sta-bureau. “Toen ik een paar weken na de operatie weer ging werken, vroegen collega’s hoe het met me ging. Ik liet bij mensen die wat verder van mij afstaan in het midden wat er precies aan de hand was.”

Tom snapt dat de klacht schaamte bij mensen oproept, maar adviseert er niet te lang mee te blijven rondlopen. “Persoonlijk voelde ik die schaamte niet richting de huisarts of chirurg, zij zien wel heftigere dingen. Maar het is natuurlijk niet een klacht waar je mee te koop loopt in je privéleven. Tegelijkertijd merk ik dat niemand gek reageert als ik het vertel. Sterker nog: meer dan eens bleek iemand het zelf ook te hebben gehad of erover gehoord te hebben van een ander.”

Wat is een haarnestcyste?

Een haarnestcyste komt door hoofdharen die afbreken en naar beneden vallen. Het kunnen ook haren van de rug of bilregio zijn, maar vaak zijn het hoofdharen. Bij mensen met een diepere bilnaad kunnen die haartjes makkelijker blijven hangen en de bilnaad ingedrukt worden. Gebeurt dat vaak genoeg, dan ontstaan kleine gaatjes in de bilnaad en groeien de haartjes naar binnen.
Zo ontstaat een klein gangensysteem onder de huid, dat kan gaan ontsteken. Het gevolg: pijn, een drukkend gevoel met zitten, vocht of pus uit de ontsteking.

Wie loopt het grootste risico?

“De aandoening komt 3 keer zo vaak voor bij mannen als bij vrouwen, vooral mannen op relatief jonge leeftijd. Vaak mensen met veel haar, een diepe bilnaad, een zittend beroep en soms ook overgewicht.

Hoe te behandelen?

Bij de meeste patiënten werkt een minimaal invasieve ingreep (ingreep waarbij arts klein sneetje maakt) onder plaatselijke verdoving. Komt iemand daarna toch terug met dezelfde klachten, dan is een grotere operatie onder volledige narcose nodig”, vertelt chirurg Thomas Schok.

Advies

Thomas Schok: “Het beste advies is om klachten snel te bespreken met je huisarts. Veel mensen schamen zich om met zo’n probleem naar de huisarts te gaan. Maar voor artsen is een probleem aan de bilnaad niet anders dan aan een ander lichaamsdeel, zoals de oksel. Stap over die schaamte heen en trek op tijd aan de bel, voordat het probleem groter wordt.”

Op www.viecuri.nl geeft onze chirurg Thomas Schok antwoord op de 5 belangrijkste vragen over deze aandoening. Scan de QR-code:

Chirurgen Thomas Schok en Martine Samyn zien tijdens hun spreekuur elke week patiënten met een haarnestcyste. Zij hebben veel kennis en ervaring over deze aandoening en de behandeling ervan.

“Ik wil gezond oud worden. Nu kan dat!”

Angelina is met behulp van een maagverkleining afgevallen van 118 naar 83 kg

‘Hoe ouder je wordt, hoe moeilijker het wordt om af te vallen’ Dat is wat Angelina ervaarde toen ze zelf de nodige kilo’s probeerde kwijt te raken. ‘Het moest anders en dat moest ik voor mezelf doen, voor niemand anders!’

In 2020 krijgt Angelina covid. Ze is daar erg ziek van en dat zet haar aan het denken. ‘Ik wilde gezonder en oud worden! Met mijn 118 kilo ging dat niet lukken. Ik ging naar een voorlichting en ben daarna verwezen voor het traject van de NOK. Ik werd geholpen door de fijne mensen en kwam in een leuke groep. We hadden veel steun aan elkaar en daardoor hou je het vol.’

obesitaskliniek.nl

Gratis voorlichting
Kijk op onze website

Scan de QR code

‘Nu voel ik me supergoed, sta positief in het leven en heb weer genoeg energie. Alles gaat veel gemakkelijker! Ik weeg nu 83 kilo. Ik vond het traject erg fijn. Ik zou het zo weer doen!’

Kamp jij met overgewicht? Maak een afspraak via 045 - 303 09 00 of meld je aan voor een gratis voorlichting.

Zuyderland De zorg van je leven
VieCuri medisch centrum
NEDERLANDSE OBESITAS KLINIEK

Edith (59) is op haar plek bij De Populier in Venlo

13.000. Zoveel stappen staan er soms op de fitnesstracker van Edith van Kempen (59) na een dag bij Dag- en doecentrum De Populier in Venlo. Edith heeft de ziekte van alzheimer en reist vijf dagen per week vanuit Susteren naar De Populier. Wandelen is haar favoriete bezigheid. Maar deze plek betekent voor haar meer dan in beweging blijven. “Ik kom hier met heel veel plezier. En ik word hier gerespecteerd.”

Verder kijken dan de diagnose

Dag- en doecentrum De Populier van De Zorggroep is de enige plek in Limburg waar jonge mensen met dementie gespecialiseerde dagbehandeling krijgen. Wie vóór zijn 65e dementie krijgt, bevindt zich vaak nog in een andere levensfase. Werk valt weg, toekomstplannen veranderen en contacten kunnen anders worden. Bij De Populier kijken ze daarom verder dan de diagnose. Naar de mens erachter, wat iemand nodig heeft en wat nog wél kan.

Herkenning en een luisterend oor

Voor Edith betekent dat vooral veel wandelen. Vijf tot zeven kilometer op een dag is heel normaal. Na de lunch kleurt ze graag mandala’s. In de middag is er bijvoorbeeld muziek, een spel of een individuele behandeling van een psycholoog of beweegagoog. “Hier vinden mensen herkenning en een luisterend oor”, vertelt begeleider Nicole Kremers.

De zorgen even loslaten

Edith begon eind 2022 met twee dagen per week. Inmiddels komt ze iedere doordeweekse dag. Ook voor haar man Theo betekent dit veel. Hij kan fulltime blijven werken, omdat hij weet dat Edith op haar plek is. “Het geeft rust. Ik kan de zorgen even loslaten.”

Gewone momenten die veel betekenen

Aan het einde van de middag komt Edith weer thuis. Samen boodschappen doen, eten, afruimen en de afwas doen met dochter Britt. Gewone momenten die veel betekenen. De volgende ochtend staat de taxi weer klaar. Edith kijkt ernaar uit. “Ik ben altijd blij als ik kan komen.”

Scan de QR-code

Lees het hele verhaal van Edith via dezorggroep.nl/edith-gaat-naar-de-populier

PERRY BROUWT SPECIAALBIER TER ERE VAN 100STE KUUR

‘Het voelt alsof ik **de loterij** heb gewonnen in tijd’

In februari 2016 staat het leven van Perry van Neerven (65) uit Kessel-Eik ineens stil: hij blijkt de ziekte van Kahler te hebben. Ondanks dat hij vaak erg moe is, blijft hij positief. Zo haalt hij veel voldoening uit het brouwen van speciaalbier. Ter ere van zijn 100ste kuur met het middel Lenalidomide brouwt hij een speciaalbier met de treffende naam: Struise Lena. Dat overhandigt hij met trots aan zijn zorgverleners in VieCuri.

“Toen ik in 2016 de diagnose kreeg, had ik nooit verwacht dat ik er 10 jaar later nog zou zijn”, begint Perry. Door de ziekte is er veel veranderd in zijn leven. Talloze keren lag hij in het ziekenhuis met een zware longontsteking. En in 2018 onderging hij een stamceltransplantatie in Maastricht. Sinds die tijd slikt hij het medicijn Lenalidomide en moet hij geregeld bloedprikken om te kijken of zijn waardes goed genoeg zijn voor de volgende kuur.

‘Ik mag me gelukkig prijzen dat het medicijn al zo lang bij mij werkt.’

“Vanwege mijn vermoeidheid moest ik uiteindelijk stoppen met mijn werk bij de gemeente Venlo. Ook ben ik samen met mijn vrouw verhuisd naar een kleinere woning. Ik moet mijn energie goed verdelen: niet de tuin in één keer doen, maar elke dag een beetje.”

Als Perry samen met 2 kameraden een cursus bierbrouwen volgt, ontstaat een nieuwe hobby. “In 4 jaar tijd hebben we inmiddels 35 keer een speciaalbier gebrouwen. Elke keer kiezen we voor een ander recept, van een stoer blond bier tot een quadrupel. Ik haal veel plezier uit het brouwproces. Het is een ontzettend leuke, ontspannen hobby.”

Ik wil zoveel mogelijk meemaken

Als Perry rond zijn 80ste kuur een afspraak in VieCuri heeft met zijn physician assistant (PA) Vivian Hendrikx, komt het gesprek op deze bijzondere hobby. “Vivian kan ik alles vragen over mijn ziekte, het is een kundige vrouw. Ze was geïnteresseerd in het hobby-brouwen en ik beloofde haar: ter ere van kuur nummer 100 brouw ik een speciaalbier en breng ik een paar flesjes langs. Het is een zomerbier geworden dat we Struise Lena noemden, een verwijzing naar de naam van mijn medicijn.”

Perry overhandigt zijn Struise Lena aan physician assistant Vivian Hendrikx en internist-hematoloog Ad Koster.

Inmiddels is Perry alweer een aantal kuren verder. “Ik mag me gelukkig prijzen dat het medicijn al zo lang bij mij werkt en dat de bijwerkingen meevallen. Ik zeg wel eens gekscherend: Lena is mijn tweede vrouw. Ik ben positief ingesteld, zo is mijn karakter. Het voelt alsof ik de loterij heb gewonnen: niet in geld, maar in tijd. Elk jaar dat ik langer leef, is geweldig. Ik wil zoveel mogelijk meemaken.”

Ziekte van Kahler

De ziekte van Kahler (multipel myeloom) is een vorm van beenmergkanker. Het ontstaat door de ongecontroleerde groei van plasmacellen in het beenmerg. Jaarlijks krijgen in Nederland ongeveer 1.300 mensen deze diagnose, doorgaans rond de leeftijd van zeventig jaar. De ziekte is niet te genezen, maar wel goed te remmen. Elke maand komt Perry naar VieCuri voor een kuur met het medicijn Lenalidomide. Inmiddels staat bij Perry de teller op kuur nummer 104. In het begin van zijn behandeling kwam Perry elke maand bij zijn arts, internist-hematoloog Koster. Daarna zat er steeds meer tijd tussen de controles.

ROB EN ROM VERSTERKEN CLIËNTENRAAD

Nieuwe gezichten, eenzelfde focus: **de patiënt**

Via de Cliëntenraad kunnen patiënten meedenken over ontwikkelingen in het ziekenhuis. Rob Schmitz is sinds kort voorzitter, Rom van Strijp is een nieuw lid. Zij stellen zich graag voor: wie zijn ze en wat zijn hun aandachtsgebieden?

Rob Schmitz (l) en Rom van Strijp (r).

Rob Schmitz

In deze rol kun je echt iets betekenen voor de patiënt

Rob Schmitz (64) kende de ziekenhuiswereld niet van dichtbij. “Maar het was ook geen compleet onbekende wereld; mijn vrouw Odette werkte namelijk bij VieCuri”, vertelt de Venlonaar. “Zelf heb ik in het management van bedrijven gewerkt en vervulde ik bestuursfuncties. Inmiddels werk ik niet meer. Maar mijn dagen zijn goed gevuld met sport en vrijwilligerswerk. Om tot rust te komen, ga ik wandelen op de Groote Heide in Venlo of bij het Zwarte Water.”

Rob omschrijft zichzelf als nieuwsgierig en vasthoudend. “Ik bemoei me graag met dingen, wil mijn stem laten horen. Daarom werd ik begin vorig jaar lid van de Cliëntenraad van VieCuri. En er verandert veel in de zorg: er is minder personeel en geld, terwijl de vraag naar zorg toeneemt. Die ontwikkelingen boeien me.”

Het zit soms in kleine dingen

Sinds 1 juli van dit jaar is Rob voorzitter. In die rol houdt hij vooral de grote lijn in de gaten. “Als Cliëntenraad moeten we samen met de Raad van Bestuur kijken: zijn de zaken goed geregeld en kan het slimmer of beter voor de patiënt? Zo dachten wij al mee over de ontwikkeling van de aanmeldzuilen. Als patiënt kijk je daar anders naar dan een programmeur. Soms maken kleine dingen het net wat makkelijker voor patiënten.”
Ook de toenemende samenwerking tussen zorgorganisaties heeft zijn aandacht. “Die zorg moet goed op elkaar aansluiten, de patiënt moet centraal blijven staan.”

Rom van Strijp

Ik denk bij alles: wat schiet de patiënt ermee op?

Rom van Strijp is voor veel mensen in de regio geen onbekende. Hij was jarenlang voorzitter van het Venlose Zomerparkfeest. Sinds hij in 1984 vanuit de Randstad naar Venlo kwam, is Noord-Limburg zijn thuis. Rom (67) woont met zijn vriendin in Belfeld, heeft twee kinderen en is opa. Hij noemt zichzelf ‘een enthousiast en verbindend persoon’.

Drive van binnenuit

Rom werkte ruim veertig jaar bij Océ, later Canon. Hij is nu met pensioen, maar werkt toch nog twee dagen per week aan een project van Canon. “Het is fijn om nog structuur te hebben.”
Rom is nu voorzitter van Hospice Mariaweide in Venlo. “Ik wil bijdragen aan de ontwikkeling van deze regio. Die drive komt van binnenuit.”

Verfrissende blik

De ziekenhuiswereld is nieuw voor Rom. “Hierdoor kijk ik soms anders naar processen. En door mijn ervaring in het bedrijfsleven en bij vrijwilligersorganisaties durf ik vragen te stellen: waarom doen we de dingen zoals we ze doen?”

Wat ziet Rom als zijn belangrijkste taak? “Ik wil vooral steeds de patiënt in beeld houden. Als er een besluit wordt genomen, denk ik: wat schiet de patiënt ermee op? Ik zie de Cliëntenraad als een ‘waakhond’ voor patiënten. Ook wil ik me inzetten om patiënten en zorgverleners duidelijk te maken wat een hospice kan betekenen – dit was voor mij een belangrijke trigger om lid te worden van de Cliëntenraad. Het hospice is een waardige plek om te sterven. Dat weet nog lang niet iedereen.”

"JOSÉ HEEFT HAAR CHEMOKUREN GELUKKIG ACHTER DE RUG"

Medicijnen die gebruikt worden tegen kanker veroorzaken soms haaruitval. Een tijdelijk haarwerk is de basis voor herstel van zelfvertrouwen, eigenwaarde en een positief zelfbeeld.

tarita kleeven
haarwerkspecialist
Horst, T 06 49055325
www.taritakleeven.nl

cornelissen

Bouwen met zorg

- Een betrokken team
- Complete ontzorging
- Veel ervaring in de zorgsector

www.cornelissenbouw.nl

HUIZENAAR HAARWERKEN

Levering via alle zorg-verzekeringen
Geen reserverings-kosten
Eigen atelier voor maatwerk en onderhoud (ook voor echt haar)
1 jaar gratis verzorging haarwerk en eigen haar
Gecertificeerd bij ANKO
Privacy gegarandeerd
Ervaring sinds 1969
Persoonlijk advies en begeleiding tijdens de draagtijd
Thuisbezoek mogelijk
Ook mogelijk in de avonduren
Infoavond dun haar, zie website

VieCuri Medisch Centrum
Tegelseweg 210
Venlo
077-351 20 76

www.haarwerken.info

Samen naar toekomstbestendig zorgvastgoed

Slimmer, gezonder en flexibel zorgvastgoed; een zorggebouw dat optimaal jouw zorgorganisatie ondersteunt. Hiermee willen wij samen met jou het verschil maken. Met een rijke historie in ons bijna 150-jarig bestaan ademt de geschiedenis van Croonwolter&dros maatschappelijke betrokkenheid, innovatie en vooruitgang.

croonwolter&dros | TBI

VERPLEEGKUNDIGE VAN HET JAAR: RIANNE

‘Blijf **luisteren** naar de patiënt’

Oncologieverpleegkundige Rianne van den Borst (37) werkt sinds 2009 bij VieCuri. Met 17 jaar ervaring hoort ze inmiddels bij de oude garde binnen de afdeling, grapt ze. Op 12 mei dit jaar werd zij verkozen tot Verpleegkundige van het Jaar. Zelf vindt ze die aandacht nog altijd wat ongemakkelijk. “Ik doe gewoon heel graag mijn werk.”

Tijdens haar opleiding wilde Rianne eigenlijk stage lopen op de afdeling Chirurgie. Daar was geen plek, waardoor ze in 2009 op de longafdeling terechtkwam. “Daar had ik, net als veel medestudenten, vooroordelen over. Dat is toch de afdeling waar mensen alleen maar hoesten? Daar kwam ik snel van terug. Het is zóveel meer. Ik zou geen ander specialisme meer kiezen.”

Een bekend gezicht

De combinatie van acute en langdurige zorg, zorg bij kanker en zorg in de laatste levensfase sprak Rianne aan. Daarom begon ze in 2011 aan de opleiding tot oncologieverpleegkundige. Nu werkt ze op de verpleegafdeling, de dagbehandeling Longoncologie en de poli Longoncologie. Daardoor ziet ze patiënten op verschillende momenten tijdens hun behandeling. “Voor patiënten en hun familie is het fijn als ze dan een bekend gezicht zien.”

Naast de medische zorg vindt Rianne persoonlijke aandacht belangrijk. Ze wil weten wat iemand bezighoudt en wat diegene nodig heeft. Daarbij kijkt ze niet alleen naar de patiënt. “Bij een ziekte zijn vaak ook een partner, kinderen of kleinkinderen betrokken. Zij kunnen zich machteloos voelen.” Dat zij graag luistert, wordt gewaardeerd. “Pas geleden haakte een patiënt zelfs een rammelaar voor de baby die ik verwacht. Dat is toch lief? In de drukte vergeten we soms hoeveel een luisterend oor kan betekenen.”

> Rianne: ‘In de drukte vergeten we soms hoeveel een luisterend oor kan betekenen.’

Meteen een klik

De 75-jarige mevrouw Jagt uit Venlo weet hoe belangrijk die aandacht kan zijn. In 2014 kreeg zij de diagnose uitgezaaide longkanker. Ze begon met chemotherapie en leerde daar Rianne kennen. “Er was meteen een klik”, vertelt mevrouw Jagt. “Rianne gaf mij direct het gevoel: vertel het maar. Ook vroeg ze altijd hoe het thuis ging. Ze kende mijn man, kinderen en kleinkinderen. Ze kijkt niet alleen naar de ziekte, maar ook naar de mens achter de patiënt.”

Mevrouw Jagt kwam jarenlang bij VieCuri voor haar behandeling. “Ik noemde de chemokuren weleens een feestje. Er werd iets tegen mijn ziekte gedaan en er was altijd een lieve verpleegkundige. Ik nam altijd familie mee en maakte er een uitje van.”

Rianne herinnert zich vooral de 60e chemokuur. De man en zoon van mevrouw Jagt waren op skivakantie, dus besloot Rianne er een momentje van te maken. Bij aankomst stond er een dienblad met een glaasje champagne klaar. Een klein gebaar om samen stil te staan bij een behandeling die al zo lang duurde.

Een ander ziekenhuis

In 2022 begon de ziekte opnieuw te groeien en werd de behandeling van mevrouw Jagt overgenomen door het ziekenhuis in Maastricht. Maar gelukkig is niet al het contact met de vertrouwde gezichten bij VieCuri verdwenen.

Iedere 8 weken wordt in VieCuri de port-a-cath van mevrouw Jagt doorgespoten. Dit is een klein kastje onder haar huid dat verbonden is met een bloedvat. Ook bellen de oncologieverpleegkundigen van de poli van VieCuri na haar onderzoeken in Maastricht om te vragen hoe het gaat en wat de uitslag was.

Leven van scan naar scan

Dat contact betekent veel voor haar. De ziekte is op dit moment stabiel. Iedere 3 maanden krijgt mevrouw Jagt een nieuwe scan. “Ik leef van scan naar scan. Na een goede uitslag gaat het 2 maanden prima. In de laatste weken voor de volgende scan komt de spanning weer terug”, zegt mevrouw Jagt.

Rianne begrijpt die onzekerheid. “De ziekte en de spanning blijven onderdeel van het leven. Dat is mentaal heel zwaar.” Voor haar houdt de betrokkenheid daarom niet op wanneer een behandeling in een ander ziekenhuis verdergaat. Dat contact, soms niet meer dan een telefoontje, hoort voor Rianne bij goede zorg.

Boegbeeld van onze verpleegkundigen

Uit 18 genomineerden en 5 finalisten werd Rianne op 12 mei 2026 verkozen tot VieCuri’s Verpleegkundige van het Jaar. Collega’s van de verpleegafdeling, physician assistants (zorgverleners die zelfstandig medische taken uitvoeren) en secretaresses droegen haar voor. Zelf hoefde Rianne niet zo nodig in de belangstelling te staan. “Toen ik hoorde dat ik bij de laatste 5 zat, dacht ik: wie heeft mij dit aangedaan?”, vertelt ze lachend.

Haar collega’s zien Rianne als een voorbeeld. Ze waarderen haar kennis en de manier waarop ze nieuwe collega’s en studenten begeleidt. Ook noemen ze haar een kartrekker die altijd bereid is om een stap extra te zetten. Volgens hen heeft ze oog voor de mens achter de patiënt, denkt ze in oplossingen en brengt ze vriendelijkheid en humor mee. Collega Chantal zegt: “Ook als er veel verandert, verliest Rianne de patiënt nooit uit het oog.”

Op het bericht over haar verkiezing kwamen op sociale media veel reacties van patiënten, oud-patiënten en nabestaanden. Vooral dat maakte veel indruk op Rianne. “Sommige mensen had ik al jaren niet meer gezien, maar ze herinnerden mij nog. Dan besef je pas hoeveel je voor iemand hebt betekend.”

Mevrouw Jagt over Rianne: ‘Ze kijkt niet alleen naar de ziekte, maar ook naar de mens achter de patiënt.’

Zet jouw hart in voor hun brein

Word **verpleegkundige**
op de neurologie,
net als Fabiënne

VieCuri
medisch centrum

WERKENBIJVIECURI.NL